

Americká vojenská strategie: Korporace RAND se poučila z ukrajinského konfliktu

 infokurýr.cz/n/2023/11/29/americka-vojenska-strategie-korporace-rand-se-poucila-z-ukrajinskeho-konfliktu

kurýr

29. listopadu 2023

RAND Corporation zveřejnila velmi dlouhou studii doporučující novou vojenskou strategii pro Spojené státy, která se podle všeho poučila z ukrajinského konfliktu.

Ukrajinský konflikt odhalil slabiny NATO pod vedením USA a jeho vojenské strategie. Od konce studené války vedly Spojené státy a NATO mnoho válek, ale všechny to byly války proti mnohem méněcenným protivníkům. NATO zakládá své plánování a výcvik na těchto zkušenostech, ve kterých je NATO mnohem lepší a má také naprostou leteckou suverenitu. Pozemní jednotky jsou rozmístěny pouze tehdy, když už byl nepřítel „rozbombardován na kusy“, což pro ně omezuje riziko.

Ukrajínští vojáci si opakovaně stěžovali na výcvik NATO, protože ignoruje realitu jejich konfliktu. Ukrajina nemá žádnou vzdušnou suverenitu, a proto vysílá své vojáky vpřed na sebevražedné mise, které strategie NATO nepředpokládá ani neučí.

Legendární byly komentáře ukrajinských řidičů tanků, kteří v televizi vyprávěli, jak byli cvičeni v Německu. Když se německých trenérů zeptali, co byste měli dělat s Leopardem-2, když máte před sebou minové pole, odpověď trenéra Bundeswehru byla se vší vážností, že byste měli po minovém poli prostě projet. V NATO zjevně neexistují žádné strategie pro boj s ekvivalentními protivníky, kteří mohou zaminovat frontu dlouhou stovky kilometrů.

Jak důležité jsou dnes drony všeho druhu, ukázal i ukrajinský konflikt. To se týká i městské války, kde jsou drony očima pěchoty. Důležitost, až nepostradatelnost dronů na moderním bojišti

byla zřejmě pro všechny odborníky překvapením, protože obě strany drony masově nakupovaly velmi rychle po zahájení bojů.

Společnost RAND Corporation zjevně analyzovala tyto nové zkušenosti a doporučila vládě USA novou vojenskou strategii. Studie má více než 200 stran, shrnutí studie jsem přeložil (zdůrazněno jako v originále) .

Začátek překladu:

Souhrn

Vojenští stratégové a plánovači sil neustále myslí na válku. Trávíme dny analyzováním scénářů – příběhů o hypotetických budoucích událostech – které většina politiků, zákonodárců a obyčejných občanů považuje za vysoce nepravděpodobné, ne-li nemyslitelné. Nejsme proto úplně překvapeni, když naše zjištění a doporučení nenajdou přízeň v oficiálních kruzích. Riziko samozřejmě spočívá v tom, že v dynamickém bezpečnostním prostředí, kde se schopnosti protivníků národa mění a povaha samotného válčení se rychle vyvíjí, neschopnost pochopit a připravit se na budoucí výzvy zanechává národ zranitelný vůči tomu, že může způsobit nepříjemná překvapení.

Studená válka skončila v roce 1991 rozpadem Sovětského svazu. V následujících desetiletích měly americké ozbrojené síly proti armádám jiných národů záviděníhodné výsledky. Ale rozdílný vývoj doma i v zahraničí, včetně akvizice jaderných zbraní Severní Koreou, útoků z 11. září 2001 a reakce USA na ně, odklonil zdroje od vojenské modernizace, šíření technologií detekce a přesné kontroly, ruské otevřené vojenské agresí a nejvážnější je, že ekonomická expanze Číny a doprovodná vojenská modernizace vedly ke zhoršení vojenské rovnováhy v regionech strategického významu.

Jak tyto trendy dozrávají a sbližují se, bude stále jasnější, že obranná strategie a postoj USA již nejsou udržitelné. Úkoly, které národ očekává od svých ozbrojených sil a dalších složek národní moci na mezinárodní

úrovni, dalece přesahují prostředky, které jsou k jejich plnění k dispozici. Zvrácení této eroze bude vyžadovat trvalé a koordinované úsilí Spojených států, jejich spojenců a klíčových partnerů, aby přehodnotili své přístupy k boji proti agresi a přepracovali klíčové prvky jejich sil a struktur sil.

Tato zpráva je napsána v naději, že nejnovější a brutální agrese Ruska proti Ukrajině představuje „moment Pearl Harbor“, který vybízí k řešení dlouhodobých nedostatků v přípravách obrany a nabízí nápady, jak toho dosáhnout.

Obranná strategie

Myšlenky, které zde předkládáme, jsou založeny na přesvědčení, že pro Američany a další přibližně dvě miliardy lidí, kteří žijí v demokraticky spravovaných zemích světa, neexistuje žádná přijatelná náhrada za plné zapojení USA do globálních záležitostí. Jádrem tohoto závazku jsou trvalé sdílené hodnoty a zájmy. Nejvyšší prioritou je svoboda jednotlivce, demokratická správa věcí veřejných a svobodná výměna informací.

Ještě důležitější než tyto jsou bezpečnostní vztahy, které Spojené státy udržují se svými nejdůležitějšími spojenci a partnery. Umožnění toho, aby důvěryhodnost těchto závazků, založených na americké vojenské síle a vůli ji použít, nadále narušovala, bude stále více ohrožovat důležité národní zájmy a schopnost tohoto národa zajistit své cíle ve všech oblastech vpřed je ohrožena.

Je čas, aby Spojené státy přetvořily základní obrannou strategii, která platí od konce studené války. Tato strategie, kterou nazýváme „rozhodující expediční síla“, předpokládala, že když budou čelit velkému agresorovi kdekoli na světě, který ohrožuje zájmy USA, Spojené státy shromáždí drtivé konvenční síly, aby přivedly tuto sílu do oblasti vrásnění a možná i do oblasti nepřátelskou vlast a vnutit této zemi svou vůli a dosáhnout rozhodujícího vítězství. Tato strategie byla založena na amerických vojenských silách, které byly ve všech oblastech lepší než ty nepřátelské.

Tato převaha zmizela, jistě ve vztahu k Číně, ale také do značné míry ve vztahu k silám jiných, méně silných protivníků, a už se nevrátí. Skutečným problémem je, že Spojené státy a jejich spojenci již nemají prakticky monopol na technologie a schopnosti, které je učinily tak dominantními nad armádami zemí jako Irák, Srbsko a Afghánistán – především vysoce výkonná komunikace se snímáním v reálném čase, spojení, přesné vedení prostřednictvím miniaturizované elektroniky a pokročilého softwaru.

Dobrou zprávou je, že ozbrojené síly Spojených států a jejich spojenců nepotřebují převahu, aby porazily agresi i svých nejmocnějších nepřátel. Pokud jsou tyto síly náležitě zformovány a vybaveny a naučí se bojovat novými způsoby, mohou klást nepřátelské invazní síle silné překážky a po zmaření útoku oslabit a zničit další prvky opoziční národní síly, která nabízí silné podněty k ukončení konfliktu.

Nový přístup: obrana bez dominance

Nový přístup k rozsáhlým vojenským operacím, který prosazujeme, se skládá ze čtyř základních prvků:

- **Pozice.** Postavení amerických sil v Evropě a zejména v západním Pacifiku je dnes nedostatečné ve dvou ohledech. Za prvé, tyto síly nemají dostatečnou bojovou sílu k tomu, aby vyrvaly iniciativu z Číny nebo obrozeného Ruska. Za druhé, jejich základny jsou příliš zranitelné vůči útokům salvami přesných balistických a řízených střel. Plánovači musí najít způsoby, jak rozmístit bojovou sílu ve vysoce sporných oblastech rychleji než v éře po studené válce, bez dlouhé fáze mobilizace a posilování. Musí také snížit ohrožení frontových sil přesnými údery.
- **Sledování a cílení .** Schopnost lokalizovat nepřítele, porozumět širší vojenské situaci a podle toho koordinovat operace zůstává základem úspěchu na bojišti. Nejschopnější američtí protivníci si to uvědomují a vyvinuli arzenál schopností, včetně vrstvených systémů protivzdušné obrany, zbraní vesmírné obrany, kybernetické války a elektronických rušičů, jejichž cílem je odepřít tyto schopnosti americkým silám. Příliš mnoho systémů, na které americké síly v současnosti spoléhají, aby pochopily dynamický bojový prostor, již nebude v tomto novém prostředí schopno efektivně fungovat. Jsou proto vyžadovány nové přístupy, které obranným silám umožní vstoupit a pozorovat velmi sporné bojové oblasti od počátku nepřátelství, aby bylo možné účinně zaútočit na nepřítele.

- **Bombardovat** . V operaci Pouštní bouře koalice nasadila přibližně 2000 stíhacích letadel na pozemní a námořní základny do 1000 km od nepřátelského území. To fungovalo, protože irácké letectvo se nevyrovnalo americkému letectvu a v té době měl Irák jen několik stovek raket krátkého a středního doletu, z nichž všechny byly velmi nepřesné. To by byl recept na katastrofu v konfliktu s protivníkem, jako je Čína, která má tisíce vysoce přesných raket, ale americké síly udělaly malý pokrok ve vývoji a umístění životaschopných alternativ. Musí být nalezeny způsoby, jak generovat a nasazovat bojovou sílu proti nepřátelské invazní síle od počátku nepřátelství bez rizika ztráty příliš velkého počtu sil.
- **Asymetrické opotřebení**. Schopnost zabránit nepřátelským silám v dosažení jejich klíčových územních cílů je nezbytná pro úspěšnou kampaň, ale nemusí stačit k vynucení zastavení nepřátelství. Ozbrojené síly Spojených států a jejich spojenců proto musí být také schopny bránit svou vlast a postupem času lovit a ničit nepřátelské síly, které nebyly zlikvidovány ve fázi protiinvaze – a to se zvládnutelnými náklady a rizika.

Tento přístup se výrazně liší od operací, které americké síly vedly od konce studené války, ale něco podobného bude nutné k odvrácení agrese ze strany mocných států, které mají schopnost převzít iniciativu v konfliktu a rychle jednat, aby dosáhly jejich nejdůležitější cíle. Americké a koaliční síly prostě nemohou očekávat, že budou mít čas, který potřebují, aby se postavily na scénu a bojovaly o získání převahy v klíčových oblastech, než zaútočí rozsáhlé nepřátelské invazní síly. A zde leží jádro problému: **zdá se, že ani dnešní ozbrojené síly, ani ty, které v současnosti plánuje ministerstvo obrany USA, nemají schopnosti nezbytné k realizaci tohoto nového přístupu**. Americký obranný program a armády klíčových spojenců a partnerů budou vyžadovat významné změny, aby bylo zajištěno, že tyto armády budou schopny okamžitě reagovat na hrozbu

invaze a poskytnout robustní prostředky pro lokalizaci a zacílení nepřátelských invazních sil, aby je rychle poškodily a zadržely je. sil a provádět trvalé následné operace.

Rychlost je zvláště důležitá v případě Číny. Nevíme, zda čínské vojenské a politické vedení má nyní důvěru ve schopnost svých ozbrojených sil zvítězit ve velkém konfliktu s Tchaj-wanem a Spojenými státy, ale americký obranný aparát rozhodně neudělal dost, aby jim tuto důvěru upřel. Během posledních dvou desetiletí zůstaly americké síly, jejich pozice a operační koncepty v podstatě statickým a předvídatelným cílem, proti kterému Čína vyvíjí stále silnější hrozby. Ke konsolidaci nového operačního konceptu pro společné a kombinované síly, výběru klíčových investičních priorit, rozvoji systémů v měřítku a jejich nasazení na nové, odolné pozice v indicko-pacifickém i evropském regionu je zapotřebí rozhodná akce.

Priority modernizace ozbrojených sil

Naštěstí existuje mnoho možností, které umožňují plánovačům amerických a spojeneckých sil postavit síly, které mohou splnit všechny čtyři prvky nového přístupu.

Za prvé, Spojené státy by měly rozmístit nové síly a podpůrné jednotky v západním Pacifiku a Evropě a zajistit, aby mohly být použity v případě války způsobem, který znesnadní nepříteli jejich lokalizaci, sledování a útok. Kde je to možné, měly by být upřednostněny systémy, které lze nasadit ve velkém počtu a které se méně spoléhají na složitou základní infrastrukturu a logistické řetězce než současné systémy. Mezi slibné kandidáty patří bezpilotní podvodní vozidla (UUV), na dráze nezávislá bezpilotní letadla (UAV) a v Evropě mobilní dělostřelectvo, raketové a raketové systémy. U sil, které se spoléhají na vzletové a přistávací dráhy a další pevnou infrastrukturu, jako jsou

letadla s posádkou, mohou nákladově efektivní pasivní opatření, jako jsou funkční kryty letadel, palivové vaky, zařízení na opravu ranveje a rozložení sil, výrazně zlepšit přežití.

Za druhé, Spojené státy, jejich spojenci a partneři by měli společně vyvinout a nasadit systémy, které dokážou vybudovat robustní síť pro detekci a zacílení v napadených oblastech. Nové technologie v oblasti senzorů, autonomie a automatického rozpoznávání cílů umožňují malým platformám ve vzduchu, ve vesmíru, na zemi a na moři shromažďovat a vyměňovat si data a zpracovávat tato data na palubě, čímž generují informace, které společné a spojené síly potřebují k boji. pohybující se nepřátelské síly. Klíčovými vlastnostmi těchto senzorových sítí by měla být cenová dostupnost a hmotnost. Sensory a platformy, které je nesou, by měly být dostatečně nákladově efektivní, aby umožnily obranným silám nasadit je do bojové oblasti ve velkém počtu, dostatečně rychle, aby přemohly nebo zlikvidovaly nepřátelskou obranu. Mezi slibné kandidáty na to patří námořní drony, bezpilotní pozemní senzory, malé UAV a malé satelity, včetně konstelací civilního sektoru. Příklady pro všechny tyto oblasti již existují, i když v různé míře.

Zatřetí, ozbrojené síly Spojených států, jejich spojenci a partneři potřebují mnohem větší množství speciálních zbraní a munice než dříve, aby byly schopny odradit invaze Číny nebo obrozeného Ruska. Zbraně schopné na dálku zapojit pohybující se síly – lodě, obrněné kolony a letadla – si zaslouží zvláštní pozornost, protože umožňují efektivní útoky na invazní síly, aniž by nejprve eliminovaly nebo zničily nepřátelskou protivzdušnou obranu. Mezi slibné kandidáty patří řízené střely s plochou dráhou letu a protitankové zbraně, které mohou používat bombardéry dlouhého doletu, mobilní raketomety a UUV s dlouhým dosahem. Ačkoli hypersonické zbraně nejsou všelékem, mohou významně přispět k zabránění hotové věci zničením útočnickových raketových systémů země-vzduch (SAM), a tím zvýšit

průbojnost podzvukových zbraní. Válka na Ukrajině také zdůrazňuje hodnotu malých „zabíjäckých“ bezpilotních letounů, známých také jako „poflakující se munice“, pro sledování a útoky na pohybující se vozidla, a to i tváří v tvář konvenční protivzdušné obraně.

Klíčové role spojenců a partnerů

Spojené státy se nemohou a neměly by se samy pokoušet vyvinout nezbytné operační koncepty, pozice a schopnosti nezbytné k realizaci tohoto nového přístupu k boji proti agresí. Potřeba účasti spojenců a partnerů znamená víc než jen poskytování zdrojů nezbytných pro důvěryhodnou společnou obranu. Protože odstrašování je více než jen surová vojenská síla, solidarita mezi předními demokraticky spravovanými národy je potřebná i diplomaticky a ekonomicky. A užší spolupráce a vzájemná provázanost v obraně bude mít pozitivní dopad i v jiných oblastech a usnadní koordinovanou činnost při řešení společných výzev.

Při pohledu na obranu by američtí politici mohli zvážit iniciativy v následujících oblastech s klíčovými spojenci a partnery.

Tchaj-wan

Tchaj-wan může a měl by udělat více pro polní síly schopné odrazit invazi pevninských sil. V roce 2021 utratil Tchaj-wan 1,7 procenta svého hrubého domácího produktu (HDP) na obranu – což je číslo neúměrné nebezpečí, kterému čelí. Stejně důležité je, že Tchaj-wan věnuje příliš mnoho svých výdajů na obranu na údržbu stárnoucích lodí, tanků a letadel a na nákup náhrad za tyto systémy, které by v době války pravděpodobně měly jen malé operační využití. Tchaj-wan potřebuje systémy, které jsou přeživší a smrtelnější, a potřebuje je ve větším počtu. Patří mezi ně pozemní systémy protivzdušné obrany, stejně jako senzory, systémy velení a řízení a útočné systémy, které zlepšují jejich přežití prostřednictvím mobility, stealth nebo zpevnění.

Vláda USA může pomoci tchajwanským ozbrojeným silám získat tyto typy systémů prostřednictvím transferu technologií, prodeje zbraní a grantů. Neméně důležité je, že americká armáda zvyšuje tempo a rozsah svého výcviku a operací se svými tchajwanskými protějšky a zaměřuje se na zlepšení schopností a interoperability v oblastech detekce a zaměřování, přesné palby a pohybu, komunikace na... Zaměření na bojiště a městská válka. Cílem by mělo být zlepšení taktických schopností tchajwanských ozbrojených sil a umožnit jim sdílet informace a zaměřovat data, a to i ve stresových podmínkách vysoce intenzivních bojů.

Japonsko

Vážné provokace Číny kolem japonských ostrovů Senkaku a proti Tchaj-wanu, Vietnamu a dalším státům spolu s nezadržitelným růstem čínské vojenské síly vedly japonské představitele k tomu, aby považovali čínské pokusy jednostranně změnit regionální status quo pomocí síly za nejdůležitější bezpečnostní výzvu v zemi. Východní Asie. Toto poznání vede Japonsko k výraznému zvýšení svého obranného úsilí.

Americko-japonská bezpečnostní smlouva nevyžaduje, aby se Japonsko účastnilo jiných vojenských operací vedených Američany, než je obrana Japonska. Japonští představitelé si však uvědomují, že pokud by Čína napadla Tchaj-wan, byla by ohrožena bezpečnost Japonska. V případě války o Tchaj-wan by se japonské síly sebeobraně pravděpodobně zaměřily na poskytnutí „štítu“ pro „hlavu kopí“ amerických sil operujících v divadle. Japonsko má moderní pozemní, námořní a vzdušné síly a buduje nový vojenský prostor a kybernetické kapacity, ale jeho schopnost udržet rychlé operace je omezena nedostatečnými investicemi do munice, infrastruktury odolnosti základny a dalších zdrojů.

Američtí plánovači a jejich protějšky v japonských ozbrojených silách by měli zaměřit své úsilí na následující oblasti:

- **Základní odolnost.** Navzdory značným investicím Japonska do protiraketové obrany zůstávají základny používané americkými a japonskými silami zranitelné i vůči středně velkým salvám balistických a řízených střel. Pro zvýšení odolnosti těchto základen lze udělat více zavedením pasivních ochranných opatření, jako jsou palivové vaky a kryty expedičních letadel na amerických i japonských základnách, a zajištěním robustnosti stávajících systémů protivzdušné obrany krátkého dosahu na těchto základnách. Další slibnou možností by mohl být vývoj a nasazení bezpilotních vzdušných systémů, které jsou nezávislé na vzletových a přistávacích drahách, čímž se sníží závislost na pevných zařízeních.
- **Munice.** Oba spojenci by měli doplňovat a udržovat své zásoby přesně naváděné munice a dalšího majetku, jako je palivo a náhradní díly, které by byly nezbytné pro udržení vysoce intenzivních operací během dlouhodobého konfliktu.
- **Intradivadelní pohyblivost.** Japonské letectvo by mělo zvážit zvýšení velikosti svých vojenských leteckých a námořních flotil, aby podpořilo rychlý přesun personálu, zásob a munice v době války.

- **Operativní plánování.** Snad nejdůležitější je, že američtí a japonští tvůrci politik by se měli snažit vyjasnit, co by bylo Japonsko ochotno udělat v případě války, a zejména za jakých podmínek by Tokio umožnilo americkým silám operujícím ze základen v Japonsku vést bojové operace na obranu Tchaj-wanu přímo z Japonské půda. Na základě dohodnutých spojeneckých rolí a úkolů by spojenci měli vytvořit společný plán pro vojenské operace v případě tchajwanského konfliktu a prozkoumat možnosti zvýšeného výcviku založeného na tomto plánu pro zlepšení interoperability v případě války.

Spojenci NATO

Brutální a nevyprovokovaná ruská agrese proti Ukrajině probudila lidi všude, ale především v Evropě, a přiměla je uvědomit si, že válka na území NATO je velmi reálnou možností. Toto uvědomění přispělo k širokému konsensu mezi zeměmi NATO o potřebě zvýšit obrannou připravenost a o návratu zaměření silového plánování zemí NATO na zajištění bezpečnosti a územní celistvosti smluvního prostoru NATO. Ať už válka na Ukrajině dopadne jakkoli, Rusko se objeví vojensky a ekonomicky oslabené, ale také budou vyčerpány zásoby přesné munice a dalšího vybavení NATO. Z opatrnosti je třeba předpokládat, že Rusko nakonec obnoví své síly a opět bude představovat hrozbu pro NATO a pro mír a stabilitu v transatlantickém regionu. Vzhledem k dlouhým dodacím lhůtám spojeným s budováním nových schopností a vzhledem k tomu, že pocit naléhavosti, který vyvolala nedávná ruská agrese, může být krátkodobý, je načase vybudovat pevnou odstrašující pozici na východním křídle aliance.

Jako jediní evropští spojenci, kteří jsou schopni pokrýt celé spektrum konfliktů, zůstanou **Francie, Německo a Spojené království** spolu se Spojenými státy v centru plánování sil NATO. Všichni tři evropští spojenci by měli být povzbuzováni, aby zaměřili své obranné investice na schopnosti potřebné pro trvalé konvenční operace na vysoké úrovni

proti rovnocennému protivníkovi, jako je Rusko. Německo pomalu podniká konkrétní kroky, aby reagovalo na bod obratu, který podle německých vůdců vyvolala nedávná ruská agrese. **Německo** může být nejlepším spojencem, který dokáže poskytnout obrněné a mechanizované pozemní síly, ale je zapotřebí značných a trvalých investic do připravenosti a vybavení jednotek. Berlín by si také měl uvědomit, že jeho spojenci budou očekávat, že rychle splní cíl vydat na obranu alespoň 2 procenta HDP.

Britské zdroje jsou napjaté ambicí vlády hrát vedoucí roli ve Sborech rychlé reakce NATO a Společných expedičních silách a zároveň rozšiřovat britskou vojenskou přítomnost v indo-pacifickém regionu. Politici NATO by možná měli zdůraznit, že pro Británii může být strategicky výhodnější držet své síly blízko domova.

Francie přináší značné zkušenosti v oblasti společných operací, těžkých pozemních sil, dělostřelectva, systémů protivzdušné obrany krátkého a středního dosahu a moderní bojové letecké techniky do vysoce intenzivního konfliktu ve východní Evropě, ale postrádá dostatečné masové a udržovací schopnosti. Vzdušné síly Spojených států a dalších zemí NATO mohou operovat z francouzské letadlové lodi a tří obojživelných útočných lodí Mistral. Zvýšená americko-francouzská spolupráce v elektronickém válčení, přesných palbách, vzdušné mobilitě, protivzdušné obraně a operacích kombinovaných nosičů by zlepšila schopnost Francie vést boj na vysoké úrovni ve východní Evropě.

Polsko se ukázalo jako základní pilíř bezpečnosti na východním křídle a je klíčovým strategickým spojencem při udržování pozice vpřed. Strategické odhodlání Varšavy, rychlá mobilizace, ambiciózní program modernizace obrany a investice a zvyšující se připravenost učiní polské ozbrojené síly v příštích pěti letech jednou z nejlépe vybavených a vycvičených sil v NATO, schopnou významně přispět k obraně spojenců a čelit Rusku. Polsko také sehrálo klíčovou roli v poskytování podpory a vojenské pomoci Ukrajině a stalo se de facto logistickým uzlem pro předsunutou obranu aliance. Nedávné obranné úsilí Polska a modernizovaná infrastruktura navíc mohou významně podpořit postavení amerických sil a zvýšit předběžné rozmístění na východním křídle.

Spolu s **Norskem**, **Finskem** a **Švédskem** přispívají k silné obraně severských, baltských a arktických oblastí. Přístup ke švédským a finským vzdušným základnám a vzdušnému prostoru, stejně jako schopnost integrovat možnosti sledování námořní oblasti a námořní kontroly obou států se schopnostmi NATO, posílí schopnost NATO bránit pobaltské státy a Polsko. Finsko je dobře připraveno bránit svou 800 mil dlouhou hranici s Ruskem, ale spojenci musí zajistit zásoby pro Finsko v případě velké ruské ofenzívy.

Pobaltské státy výrazně pokročily v posilování schopností a připravenosti svých relativně malých ozbrojených sil. Bezpečnostní podpora ze strany Spojených států a jejich spojenců by měla pomoci zacetit mezery v protivzdušné a protiraketové obraně, dělostřelectvu, zpravodajství, sledování a průzkumu. NATO by mělo zejména považovat pobaltské státy za hlavní kandidáty pro rozmístění vícerozměrné snímací a zaměřovací sítě sestávající z distribuovaných, síťově propojených pozemních a vzdušných senzorů. Předem rozmístění těchto prostředků v pobaltských státech by mohlo spojencům umožnit rychle zřídit robustní sledovací zóny podél potenciálních tras nepřítele v době zvýšeného napětí s

Ruskem. Všechny tři pobaltské státy dodaly Ukrajině oštěpy a další protitankové zbraně. Spojenci NATO by je měli podporovat v doplňování těchto zásob.

Rumunsko hraje zásadní roli při obraně jihovýchodního křídla NATO a při projektování síly do Černého moře, přičemž poskytuje přístup ke klíčovým letištím, základnám a přístavním zařízením. Posílené síly NATO pod vedením Francie jsou podporovány rotačním nasazením amerických a polských mechanizovaných pěchotních jednotek a bojovým týmem amerických brigád, které společně poskytují příležitost využít rumunské vedení mnohonárodního velitelství Jihovýchodní divize NATO ke zlepšení integrace regionálních obranné síly.

Geostrategický význam **Turecka** spojený s příspěvky velkých a schopných pozemních, vzdušných a námořních sil země udržely vojenskou spolupráci NATO s Ankarou navzdory napjatým politickým vztahům země s většinou spojenců. Po znovuzvolení prezidenta Recepta Tayyipa Erdoğana na pětileté funkční období v květnu 2023 bude Turecko pravděpodobně i nadále udržovat vyrovnané vztahy s Moskvou a jejími spojenci a prokáže zdrženlivost při věnování větší části svých vojenských kapacit úsilí spojenců. odstrašit další ruskou agresi v oblasti Černého moře i mimo něj. Turecko bude pravděpodobně pokračovat ve vojenské spolupráci s americkými silami v Perském zálivu a Africe. Turecký obranný průmysl je lídrem ve vývoji nízkonákladových, špičkových technologií, zejména dálkově ovládaných vozidel, která byla prodána na Ukrajinu a do Polska. Turecko by se mohlo stát klíčovým dodavatelem cenově dostupných a efektivních systémů pro spojence ve střední a východní Evropě.

Členové NATO jako celek se z války na Ukrajině poučili, že jakýkoli konflikt s Ruskem je donutí rozmístit munici v rozsahu a množství daleko přesahujícím to, co je možné se současnými

zásobami. Spojenci by měli vypracovat a zavázat se k realizaci pětiletého plánu na vybudování robustních zásob protitankových, protipěchotních, protiletadlových a protiletadlových zbraní.

Pro osoby s rozhodovací pravomocí, které již mají nabitý program, se to může zdát jako docela skličující seznam úkolů. Jejich splnění vyžaduje trvalé zaměření a nasazení značných zdrojů. Zde obhajované změny ve strategii, postavení a operačních koncepcích však nevyžadují komplexní změny struktur a platforem vojenských sil. Požadované inovace se zaměřují především na to, čemu ministerstvo obrany říká „umožňovače“ – senzory, software, munice, základní infrastruktura, předběžné umístění a udržování. Mnoho z požadovaných typů munice se již vyrábí, i když v nedostatečném množství. V rozsahu, v jakém jsou součástí řešení nové platformy, jako jsou UUV a UAV nezávislé na dráze, mohou být postaveny s vyspělými technologiemi a měly by být navrženy s ohledem na cenovou dostupnost spíše než na vysokou úroveň přežití. Agresivní prosazování inovací tímto směrem se nezdá být vysokou cenou, kterou je třeba zaplatit za to, aby čelily výzvám států, které se snaží zvrátit mezinárodní řád, který více než 70 let slouží míru a prosperitě.

Konec překladu

Thomas Röper

